

טיב הקהילה

פר' יתרו
כ"ד שבט תשפ"א

המסע לפי אופק דושימי

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

4:41	הדה"ג
5:57	מוצ"ש"ק
6:35	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

9:34	סו"ת א'	8:25	סו"ת א'
10:03	סו"ת ב'	9:08	סו"ת ב'

המסע לפי שיעור חורף

נתיח מס':

553

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

רפואת הנפש מכה תורת הצדיק

בדרך ויורהו דרכו שלא יבלה חיי חייו ואז הש"י ברחמיו וברוב חסדיו יאיר עיניו באור תורתו הקדושה ויבין וישכיל תוכן הדבר לעשותו ולקיימו, עכ"ל.

היוצא מדבריו הקדושים שכל עוד שנשמת האדם מלוכלכת בעוונות אין דברי תורה נקלטים בו כדבעי, יכול הוא ללמוד ולהשתעשע בתורה אולם אין הדברים 'נשמעים' בתוך נבכי נפשו, כי החטאים הם מסכים המבדילים בינו לבין עיני שכלו, ואינם מניחים לו להכיר במה שהתורה מחייבתו.

הנה כל זה כשלומד בינו לבין עצמו, כי תורה זו היוצא מהבל פיו של חוטא אין בה כח לעורר את האדם לקיימה. שונים פני הדברים כשלומד מפי חכם וצדיק, כי תורה היוצא מהבל פיו של צדיק ביכולתה להשפיע גם על נפשו של החוטא, וזאת משני טעמים, הא' מצד היותה תורה טהורה שיש בכח אמריה לטהר, הב' כי החכם עצמו מוכשר להתעוררות מכה תורתו, ומאחר שהיא תורה המעוררת את החכם יש בה כח לעורר שאר בני אדם גם כן.

מסיבה זו החזיקו ישראל במנהגם לנסוע תמיד אל הצדיקים ואל המגידים לדורותיהם כדי לבקש תורה מפייהם דייקא, על אף שגם ספרי הצדיקים הקודמים היו פתוחים לפניהם ושתו גם דבריהם בצמא, כיון שידעו שאינו דומה שמיעה לראיה, כי גם אם רואים דברי תורה ודברי התעוררות הכתובים על עלי הספר לא יועילו הדברים להתעורר, כי תורה שלומד האדם בינו לבין עצמו אינם יכולים לחדור מבעד המסכים המבדילים בין עיניו לנשמתו, אם לא שישמע את הדברים יוצאים מתוך גרונו של חכם וצדיק, כי תורה זו דומה לאש קודש השורפת את המסכים החוצצים, וכשנכנסים לתוך אזני האדם הוא מתעורר על ידם תיכף לתשובה, ולכן מוחל הקב"ה את עוונותיהם של ישראל כשהחכם דורש, ושפיר נחשבים כסם המרפא כל גופו.

על פי האמור תבין כוונת הכתוב באמרו 'וישמע יתרו חותן משה', כי לא יקשה בעיניך למה מרחיב הכתוב לפרט שיתרו הוא חותנו של משה אחר שכבר ידועים הדברים עוד מפרשת שמות (ראה לעיל ג, א) כי תבין שבכוונת הכתוב להגיד למה שמעו שמע ובה? כלומר, למה היה הוא זה שמעו שמעו ובה ולא אחרים? שהרי לפירש"י היה המדובר על השמועה של קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, והרי אלו השמועות עשו להם כנפיים בכל ארצות תבל, ולמה לא נתעוררו כל האומות להתגייר מכה אלו הנסים מלבד יתרו? על זה חקק תשובתה בצידה כי יתרו היה 'חותן משה', ומשה רבינו שהיה בביתו תקופה ממושכת, ובאותה תקופה כשיבר משה אל חותנו נכנסו דבריו בתוך לבו של יתרו ונתעורר על ידם להטיב מעשיו, ואחר שהטיב מעשיו והוסרו המסכים המבדילים בינו לבין נשמתו אז השכיל להבין תורה מעצמו ג"כ, וכששמע קריעת ים סוף ומלחמת עמלק שהם גופי תורה מיד נתעורר על ידם להתגייר, אולם יתר הגויים עדיין היו משוקעים בחטאם, על כן גם אחר שמעו גופי תורה אלו לא היה ביכולתם להתעורר על ידם לתשובה, והבן.

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו ביהוציא

יתרו את ישראל ממצרים: (יח, א)

פירש"י: וישמע יתרו - מה שמעוה שמעו ובה, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק:

איתא במדרש (שמות רבה כד, ט): 'שמעו דבר ה' (ירמיה ב, ד), הדא הוא דכתיב (ישעיה נה, ז) 'שמעו ותחי נפשכם', האיך חביבים ישראל, שהוא מפתה אותן, אמר להם: אם יפול אדם מראש הגג, כל גופו לוקה, והרופא נכנס אצלו ונותן לו רטיה בראשו, וכן בידיו, וכן ברגליו ובכל איבריו, נמצא כולו רטיות. אני איני כך, אלא רמ"ח איברים באדם הזה, והאוזן אחד מהן, וכל הגוף מלוכלך בעבירות, והאוזן שומעת, וכל הגוף מקבל חיים, 'שמעו ותחי נפשכם', לכך אמר: 'שמעו דבר ה' בית יעקב', וכן אתה מוצא ביתרו, שעל ידי שמיעה זכה לחיים, ששמעו ונתגייר, שנאמר: 'וישמע יתרו את כל אשר עשה אלקים, למשה ולישראל עמו' עכ"ל המדרש.

הנה המכוון הפשוט בדברי המדרש 'האוזן שומעת וכל הגוף מקבל חיים' קאי על 'דברי תורה', כי זה המזין את עצמו בדברי תורה זוכה על ידם להכיר באיוולתו, ושב בתשובה על כל חטאיו שנעשו באמצאות רמ"ח אבריו וש"ס גידיו. אולם כשמדייקים בלשון המדרש 'האוזן שומעת' יש לומר שאין הכוונה על הלומד מן הספר, כי אי לכך ראוי היה שיאמר 'העין רואה וכל הגוף מקבל חיים' או 'הפה מדבר' וכו', ובהכרח שמדובר בתורה ששומע מפי חכם, כי תורה זו דייקא מרפא את הגוף המלוכלך בעבירות, ואסמכתא לכך מצאנו גם כן במדרש במקום אחר (מדרש משלי ז'): 'בשעה שהחכם יושב דורש הקב"ה מוחל לעוונותיהם של ישראל', חזינן בפירוש שהתורה שהחכם משמיע לאחרים יש בה סגולה מיוחדת למחילת העוון ורפוי הנפשות מחלאת חטאם. וכדי להבין טעמו של דבר, מהו הכח הטמון בהלימוד מפי חכם המכשרת את האדם לתשובה ולכפרה יותר מהלימוד מן הספר, נקדים את דבריו של הרבי רבי אלימלך זי"ע 'בהנהגת האדם ס"ק א' והא לך לשונו: 'צריך האדם ללמוד גמרא ופירש"י ותוס' ומפרשים כל אחד לפי השגתו והפוסקים אחריהם ומתחלה ילמוד שו"ע אורח חיים וצריך להתפלל להש"י שיבא על האמת כי חטאת נעורים של האדם הראשון מסמין עיניו שלא יראה אף שיכול לפלפל ולהגיד לאחרים דינו אבל הוא בעצמו שוכח ולא מקיימם באמת לכן צריך האדם להתחרט מאוד על עוונותיו ולהתבודד עצמו קודם אור היום שאז עת רצון לבכות על גלות השכינה פעמים הרבה עד אין חקר ויבכה בדמעות וגם ביום לפעמים יתבודד ואז יראה בעצמו שעמדו עוונותיו נגד עיניו. ויזכור את חטאתיו ועוונותיו ופשעיו כחרים ובעות אשר מעולם לא זכר אותם אם עשה ככה. ככה יעשה לא פעם ולא שתים ולא מאה פעמים עד אשר ירחמו עליו מן השמים ויתפלל להש"י שידרכו

טיב המערכת

וישמע יתרו

השבת אנו קוראים בתורה את פרשת קבלת התורה, וכל אחד רוצה כמובן להכין את עצמו, כדי שיהיה ראוי לקבל את התורה, לעשות את עצמו כלי ראוי לקבל את התורה, ולכן עלינו לחפש מהו הדבר הנכון, כיצד נכין את עצמנו לקבלת התורה, האחד יאמר בוודאי כי הדבר הראוי הוא להרבות בתפילות, האחר יאמר כי ראוי להרבות בתעניות וסיגופים, ואילו השלישי יטען שצריך לטבול ש"י טבילות במקווה טהרה, ועוד כהנה וכהנה, ומן הסתם יש עוד הרבה עצות נכונות הגורמות לאדם להתעלות ולהעפיל למדרגות רוחניות גבוהות, אשר כולם יסודתם בהר"י קודש, אך אולי קודם ולפני הכל עלינו לחפש מה אומרת התורה, כיצד רוצה התורה הקדושה שנכין את עצמנו לקבלתה?

פרשתנו פותחת בסיפור הגעתו של יתרו למדבר אל עם ישראל, ולכאורה המעשה הזה היה אחרי קבלת התורה כפי שמביא רש"י, ולכן עלינו להבין מדוע דבר זה כתוב לפני קבלת התורה, ולא זו בלבד אלא שפרשת קבלת התורה נקראת על שם המעשה הזה, 'פרשת יתרו', והתורה הקדושה מספרת באריכות כיצד כיבד משה רבינו את חותנו שהיה גוי, לא סתם גוי, הוא היה כומר לעבודה זרה, ובכל זאת משה רבינו מכבדו מאוד, וגם כשהוא מתחיל להתערב לו בהנהגת העם, משה רבינו אינו מזלזל בעצותיו, אלא להיפך, הוא מקבל אותם ומקיימם, ואת הסיפור הזה התורה הקדושה כותבת לפני קבלת התורה שכל מי שבא ללמוד את פרשת קבלת התורה ילמד קודם דברים אלו.

בגמרא כתוב 'אמר רבי יוחנן אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשים עצמו כמי שאינו, אתה רוצה לקבל את התורה? ההכנה הראויה לקבלת התורה היא תיקון המידות, ובפרט מידת הגאווה שהקב"ה אינו משרה את שכינתו אצל בעל גאווה, כדי שהתורה תתקיים בנו עלינו ללמוד ממושה רבינו, 'תורה צויה לנו משה מורשה קהילת יעקב', ולא בכדי מלמדת אותנו התורה כיצד התנהג משה רבינו עם חותנו הנגי לפני קבלת התורה, למרות שזה היה אחריה, כי 'דרך ארץ קדמה לתורה!'

(ע"פ ט"ב וזוהר-יוד)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

חיוב מאה ברכות

יד. אם עולה לתורה או עולה למפטיר וכן במתפלל לפני העמוד, הרי יש לו בזה עוד כמה וכמה ברכות (סידור יעב"ז).

טו. כתב המ"א דלא יכניס עצמו בחשש ברכה שאינה צריכה משום מצות ק' ברכות (מ"ב סק"י).

טז. ובשעת הדחק אם אין לו, יוצא במה שיכוין לשמוע ברכת התורה והמפטיר ויענה אמן, וכן אפשר דיוצא ע"פ הדחק במה שמכוין לשמוע זורת הש"ן (מ"ב סק"י). דע"י ענייני אמן חשוב כאלו היה מברך לעצמו (מ"ב סי' רפ"ד סק"ה).

יז. וע"כ מצוה על העולים שיברכו בקול רם כדי שכל הקהל ישמעו ויוכלו לענות אמן (מ"ב סי' רפ"ד סק"ה). והאומרים הברכות בלחש, עליהם נאמר (קהלת ט' י"ח) 'והוסיף יאבד טובה הרבה' (הס"ל ס"א).

יח. אם אינו מתפלל בציבור ואין לו ההשלמה כנ"ל, יכוין באין כאל-הינו כדי למלאות החסר ממאה ברכות (מ"ב סי' תרמ"ב סק"ה).

יט. מזכיר אין כאל-הינו ד' פעמים, פי כא-להינו ד' פעמים גדה לאל-הינו ד' פעמים, הרי י"ב פעמים אמן. ולבסוף הוא אומר ד' פעמים ברוך א-להינו. וכן ד' פעמים אתה הוא א-להינו. ונראה כאלו הוא אומר י"ב פעמים ברוך אתה אמן. והם י"ב ברכות (רוקח סי' ש"ב, מחזור ויט"ו סי' א')

כ. וי"א שהוא כ' ברכות, והוא כ' נונים שיש באין כאל-הינו שכל אחד מהן עולה להשלים ברכה אחת (כל בו סי' ל"א).

כא. הא דמברכים בהמ"ז אחרי סעודה ג' במוצש"ק ולפעמים גם בלילה כבר, מצטרף לחשבון ק' ברכות של יום שבת (שבח"ל ח"ה סי' כ"ג).

כב. מיהו אם לא דקדק וחיסר בשבת או יו"כ, יש לצרף דעת כמה מגדולי הפוסקים דס"ל שמאה ברכות כל יום היינו במשך יום ולילה שלאחריו, ולא לילה ויום, וכן משמע קצת מלשון הרמב"ם שם (הלכה י"ח) שצריך לברך מאה ברכות בין היום והלילה, הרי הקדים בלשוננו יום ללילה, ומשמע שהלילה מצטרף ליום שלפניו, וכעין קדשים שהלילה הולך אחר היום שקדם לו, וע"כ ישלים במוצאי שבת (תשו"ת ח"ב סי' קכ"ט).

כג. נשים אינם בתקנת המאה ברכות, והוא מ"ו דחשבו חשבון המאה ברכות של כל אדם וחשבו בחשבון טלית ותפילין וכו"ג ברכות דלא שייכי בנשים ולא כתבו נשים מאי איכ"ל, מכלל דפשיטא להו דהתקנה לא שייכי בנשים (שבח"ל ח"ה סי' כ"ג), וי"ל דכיון דמצוות מאה ברכות ניתקנה לכל יום בפני עצמו, הרי זה מצוה שהזמן גרמא שנשים פטורות (תשו"ת ח"ב סי' קכ"ט).

כד. קטן, לכאורה גם כן אינם בדין זה, כי חסר להם ברכת התפילין, אולם בספר מקור חיים (להו"י סי' ר"ח) הביא דמנהגן של ישראל לחלק פירות שבת לבניו ובני ביתו וילדים אחרים כדי להרגילם באכילת פירות בשבת, משמע דס"ל דצריך לחנך הקטן לברך מאה ברכות.

א. חיוב אדם לברך בכל יום מאה ברכות, לפחות (ש"ע סי' מ"ז ס"ג).

ב. הטעם, לפי שהיו מתים בכל יום מאה נפשות מישראל תיקן דוד ע"ז לברך מאה ברכות בכל יום (מ"ב סק"י בשם הטוה"ו). ובפוסקים יש עוד הרבה טעמים ורמזים בזה.

ג. יהיו נזהרין לברך אותם, כי איכא סכנת מיתת מאה ישראל בכל יום כמו שהיה קודם שתקן דוד מאה ברכות אלו (ב"ח).

ד. ק' ברכות כל יום, להגן על צ"ח קללות הכתובים במשנה תורה, וכשתדרוש גם כל חלי וכל מכה הרי ק' (רוקח סי' ש"ב).

ה. אם יכול להוסיף על מאה ברכות הרי זה משובח, כמו שאמר דוד (תהלים ע"א י"ח) והוסיפתי על כל תהלתך, ואמר עוד (שם ע"א ס"ח) פי יספר צדקתך כל היום תשועתך כי לא ידעתי ספורות (אבודרהם שער ברכת המצות ומשפטים).

ו. כל המוסיף על המאה ברכות, מוסיפין לו (סדר היום, פ' חיוב מאה ברכות).

ז. יהיו ברכות ראויות להמנות שיברך אותם בכונה ראויה, דאי לאו הכי ברכות פסולות איקרו ואינן ראויות למנין, אדרבא לחטא יחשב לו ח"ו (סדר היום, פ' חיוב מאה ברכות, סידור יעב"ז).

ח. כל הברכות כולן שהן דרך שבח והודיה ובקשה, כדי לזכור את הבורא תמיד וליראה ממנו [ולאהבה אותו (ש"ע הרב)] (רמב"ם הל' ברכות פ"א הל"ד).

ט. מה טוב חלקו ומה נעים גורלו אם יוכל למנות אותם כולם בכונה, כי ודאי עשה רושם למעלה ומברכותיו יברכו עליונים ותחתונים. כי ענין סוד מאה ברכות הוא ענין נשגב עד מאד ונורא כי לא על חנם אמרו ז"ל מה ה' אלהיך שואל מעמך, אל תקרי מה אלא מאה, וכיון שהש"ת אינו שואל מעמנו כי אם הדבר הזה בלבד, דבר גדול הוא (סדר היום, פ' חיוב מאה ברכות). וחשבון זה תביב לפני המקום ברוך הוא מאד, וישלח ברכה באטמיו, וימלא שנותיו וימיו, ויעילו אף מן קמיו (סידור יעב"ז).

י. מפני שתפילת ערבית בתחילת הלילה והיא להתחיל ולמנות מתפילת ערבית (סדר היום פ' חיוב מאה ברכות, סידור יעב"ז, אבודרהם, כל בו, ועוד).

יא. וי"א דזמנה מעת שיתעורר האדם משנתו בבוקר, עד שיחזור וישכב בלילה ויברך המפיל חבלי שינה וכו' (מחזור ויט"ו סי' א', ורוקח סי' ש"ב, לבוש ס"א, ועוד).

יב. והכריעו האחרונים כדעה ראשונה, שמתחיל המנין מתחילת הלילה (כן משמע במ"ב סק"י) שמתחיל המנין מאה ברכות מברכת המפיל, וכן משמע מש"ע הרב).

יג. והנה בכל יום אנו מברכין עוד יותר ממאה ברכות, אבל ביום השבת חסר לו י"ג ברכות מהמאה, ע"כ יראה להשלים במיני פירות ומגדים, [מדת חסידות לטרוח בגופו וממונו להכין מלפני השבת מיני מגדים כדי להשלים המאה ברכות (מח"ב סי' ר"צ סק"א)], וביה"כ פ"פ ישלים זה בברכת הריח על הבשמים, אך כ"ז שלא הסיח דעתו מלהריח אסור לחזור ולברך משום ברכה שאינה צריכה. וכן יוכל להשלים בברכת אשר יצר אם נודמן לו (מ"ב סק"י).

וקדשתם היום

עבודת האיש הישראלי לשלוט על הגוף שלא יימשך אחר

תאוות לבו

היו נכונים לשלושת ימים

ביום השלישי לביאת בני ישראל אל מדבר סיני, ציווה הקב"ה למשה רבינו להכין את בני ישראל לקראת המעמד הגדול והנורא של קבלת התורה, ובשביל שיהיו ישראל ראויים ומתוקנים לקבל את התורה הקדושה, עליהם להיות זכים ונקיים בתכלית הקדושה, ועל כן הורה הקב"ה למשה רבינו (שמות יט, ט') "לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכו' והיו נכונים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם על הר סיני". אך למרות שעל פי דיבורו המפורש של הקב"ה, היה לו למשה רבינו לצוות את בני ישראל שיקדשו את עצמם רק שני ימים, שכן כך היה הדיבור 'וקדשתם היום ומחר', אך למעשה הוסיף משה רבינו עוד יום מדעתו, ויחד היו שלושת ימים של הגבלה, וכדמצאנו בתורה הקדושה שאמר משה רבינו לישראל (שם, טו) "היו נכונים לשלושת ימים אל תגשו אל אשה".

למדים אנו מזה את גודל מעלת וחשיבות עניין הפרישה מן התאוות, שלא אבה הקב"ה להנחיל את התורה לבני ישראל ללא הכנה של שני ימים בפרישה, וביותר רואים אנו את זה העניין ממש רבינו, שהוסיף להם מדעת עצמו עוד יום של פרישה, ואמרו עלה בגמרא (שבת פז), שהסכים הקב"ה עם משה רבינו על הוספה זאת.

לא יהיה להוט להשלים תאוותיו

אכן, לא רק לאותה שעה נאמרו הדברים, אלא עניין זה הוא הכנה ותנאי בכל עת תמיד שיהיה האדם ראוי לקבל עליו עול תורה, שאין התורה והרדיפה אחר התאוות יכולים לדור בכפיפה אחת, ואין הכוונה לומר שיפרוש האדם לגמרי מתהלוכות העולם ומכל וכל, שהרי "לא תוהו בראה לשבת יצרה" (ישעיהו מה, יח), אלא צריך האדם שלא יהיה רדוף אחר מילוי תאוותיו ולא יהיה משועבד להם כעבד הנרצע מתחת רבו, אלא שיהיה הוא שולט על התאוות ולא הם עליו.

ובדבר זה ישנם כמה וכמה מדרגות עד אין שיעור, וכל אחד צריך לשער בנפשו עד היכן הוא יכול להגיע, וכמו שכתב הרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק ז"ע ב'צעטיל קטן', שכאשר עוסק האדם באכילה ושתייה ושאר צרכי הגוף, יחשוב בדעתו כי יותר היה מוכן לקיים עתה את המצווה של "ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כב, לב), ויצייר במחשבתו שאפילו היו חוטפין אותו ורוצחים באמצע האכילה ומענים אותו בעינויים קשים, הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי זהו. אבל עוד הוא מוסיף שם, שלא נמסר זה הדבר אלא למי שאוחז באמת במדרגה זו, אבל מי שאין לבו שלם בזה מוטב שלא יחשוב מחשבות אלו שלא יהיה כגונב דעת עליון חלילה.

אבל מילתא דפשיטא הוא, שגם בעניין זה ישנם מדרגות השוות לכל נפש, ואפילו מי שאינו יכול לבטל לגמרי את ההנאה מן צרכי הגשמיות שלו, מכל מקום עדיין בכוחו להשתדל שלא יהיה להוט עליהם כל כך, ושלא ימלא את כל תאוותו, אלא תמיד יראה לשייר איזה מה מתאוותו או לדחותו מעל פניו לזמן מועט, ובאופן זה יהיה הוא מושל על תאוותיו ולא להיפך חלילה.

ידועים גם דברי ה'כלבו' (סימן סז) שכתב בזה הלשון: "טוב שְׁיַעֲבֹד את עצמו, ואם הוא חלוש ואינו יכול לסבול ענווין קשים ותענויות, ימשוך עצמו מתאוותו ואל ימלא תאוותו במאכליו ובמשתינו, וכן אמר הראב"ד ז"ל, שאמר אחד מחסידיו עולם הגדר הגדול והמופלא מניעת המאכלות, וזה פירוש דבריו, אל יעזוב לגמרי שלא יאכל בשר ולא ישתה יין, כי די לנו במה שאסרה תורה, אך בעת שמאכלו לפניו ועודנו תאב לאכול ממנו, ימשוך ידו ממנו לכבוד בוראו ואל יאכל כדי תאוותו, ודבר זה זיכירונו אהבת הבורא יותר מתענית אחד בשבוע כי זה בכל יום מדי אכלו ומדי שתותו".

האדם צריך להיות מולך על תאוות לבו

זה העניין מתגלה לנו ביותר כאן במצוות הפרישה שנצטוונו בטרם קבלת התורה, שלא נתן לנו הקב"ה איזה זמן מוגבל שאז צריכין להתחיל במצוות הפרישה, אלא ציווה הקב"ה למשה רבינו שיאמר לישראל לפרוש מיד ובפתע פתאום, ללא שהות כלל, וכדכתיב 'לך אל העם וקדשתם היום', דהיינו שזה עתה ממש צריכים אתם לפרוש ולא למחר. אבל מאידך גיסא אנו רואים כי לא ציווה לנו הקב"ה לפרוש לגמרי מטבע העולם, אלא לזמן קצוב של מספר ימים בלבד.

אין זה אלא כדי לגלות לנו את הדרך הממוצע והנהגה הנכונה כיצד צריך האיש הישראלי להתנהג בעסקי אכילה ושתייה וכל הצטרכויות הגוף, כלומר, לא שיפרוש מהם לגמרי ויסגף עצמו עד הקצה האחרון, שהרי הקב"ה ברא את האדם באופן שיהיה צריך לאכילה ושתייה ושאר עניינים, אלא אך זאת רצה לומר, שיהיה האדם שליט ומולך על צרכי גופו, שיהיה בכוחו לפרוש מהם מיד בעת הצורך, ולא יהיה נמשך אחריהם כעבד נרצע, ועל ידי זה יהיו גופו ורוחו מוכשרים לתורה וקדושה, (בנין יעקב).

שים שלום!

פירוש רש"י: ותחללה - הא למדת שאם הנפת עליה ברזל חיללת וכו'. שהמזבח מטיל שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, לפיכך לא יבא עליו כורת ומחבל. והרי דברים קל וחומר, ומה אבנים שאינם רואות ולא שומעות ולא מדברות, על ידי שמטילות שלום, אמרה תורה 'לא תניף עליהם ברזל'. המטיל שלום בין איש לאשתו, בין משפחה למשפחה, בין אדם לחבירו, על אחת כמה וכמה שלא תבואוהו פורענות" ע"כ.

כלומר, המזבח 'מטיל שלום בין ישראל לאביהם שבשמים', על ידי שהמקריב את קרבנו מתוודה ושב בתשובה, ונעשה שלום בינו לבין אביו שבשמים, ובסגולת המזבח להטיל שלום בין ישראל השבים בקרבנם בכל לב אליו ויחבר. ולכן אסור להניף עליו ברזל, כדי שלא יבוא עליו כורת ומחבל ח"ו. וכן המזבח למדנו קל וחומר לאדם, שאם על האבנים שלא רואות ולא שומעות ולא מדברות לא תניף ברזל ומחבל, מחמת שמבואות שלום בעולם. - על אחת כמה וכמה שאדם המטיל שלום בעולם ומשתדל למנוע מחלוקות, כדי להרבות שלום בין איש לאשתו ובין משפחה למשפחה ובין אדם לחבירו, בוודאי שלא תבואוהו פורענות, ויזכה לברכת שמים. בדברי רש"י הללו שפנינו, מונחת וטמונה הבטחה גמורה, הגלמדת מקל וחומר! אמונים אמנו תמיד על כל תג ותג מלשון רבינו רש"י ז"ל, וסומכים ובטוחים אנו על הבטחתו הברורה לכל המטיל שלום שלא תבואוהו פורענות!

כמה צריכים אנו כעת חיה בומיניו כיום, להחזיק איתן בחבל ההצלה שמושיט לנו רש"י ז"ל בהבטחה ברורה. - כאשר מגיפות וחולאים משתוללים בעולם, וביתרו המגיפות הרוחניות שורש יסוד המגיפה הגשמית, ומי לא יירא ולא יפחד שלא ייסחף חיליה בורם מים הזיונים של מגיפות קשות חלילה. שומה עלינו אפוא בימי השובבים הללו, להחזיק איתן בחבל הצלת הבטחה זו המפורשת, שהמטיל שלום בעולם אין פורענות באה לידו! - ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, אמן.

[סיב תורה - פישא דין]

-> <-

הרה"ק בעל "דמשק אליעזר" מוויניצא זצוק"ל עלה כידוע בחסדי שמים לארץ הקודש, והעתיק את משכן הישיבה הקדושה אשר הקים ובה עייר 'ויניץ' שברובל בוקובינה שברומניה אל תוככי העיר אל אביב, שהיתה באותם זמנים עיר מלאה חכמים וסופרים. [ולאחר שהקים אחיו הק' בעל אמרי חיים זצוק"ל את השיכון הקדוש שבקרית ויניץ בבני ברק, עברה הישיבה עם כל הפמליא לשם]. שם בישיבה הק' שבתל אביב הפיח הצדיק רוח חיים קדושה, ולהב רשפי אש קודש בקעו מבית מדרשו והאירו אל תוך חשכה.

בדרכיו שהיה מהלך ה'דמשק' ברחוב העיר, היה מקדש שם שמים ברבים, לא רק בעצב מראוהו ההדרו בהדרת פנים אצילה, אלא גם בקירוב שהיה מקרב לבבות ישראל בחיבה, ומעוררם לעשות שלום בינם לבין עצמם, ובינם לבין אביהם שבשמים.

באחד הימים בעודו מהלך על פני רחובותיה של תל אביב, נעצר פתאום בפתח חנות שעונים ותכשיטים, ותיכף נכנס בכל הדרו פנימה בליווי הגבאי הנאמן. השען בעל החנות ואשתו מיהרו לקבל את פניו קדשו, ושמוחו לקראת הצדיק שבא בצל חנותם. הם הגישו לפניו כיסא, ולאחר שהתיישב ובירכם לשלום, שאלו ממנו את מבוקשו בבית העסק שלהם.

אמר להם הצדיק, שברצונו לקנות שעון חדש לתכשיט עבור זוגתו הצדקנית, מחברתו בקודש ע"ה, והיות ששמעו שבחנות זו ישנה סחורה טובה ואיכותית, ובעיקר שירות טוב עם עזרה והכונה בייעוץ לבחירה נכונה, לכן העדיף להגיע לחנות זו.

בעל החנות ששמח מאוד על 'לקחו' נכדו וחשוב שכזה, שמכל חנויות העיר בחר את שעון התכשיט לאשתו הרבנית דווקא בחנותו שלו, מיהר להוציא את מיטב השעונים המשובחים והמפוארים שבתצוגת החנות, הוא פתח את כולם והניחם על זוכן המכירה, כדי שיבחר לו הרב באיזה שעון שיחפץ.

הוא מיהר להציע גם את ה'שירות הטוב' שבחנות בעלת המוניטין... והחל תיכף בהראות מלומדות על טיבו ואיכותו של כל שעון ושעון, מידת אמיתות חחקו, ואף נקב במחירו של כל שעון, שהיו כולם מן היקרים שבחנות.

הרבי שמע את דבריו של בעל החנות, אך אמר שבהיות השעון מיועד עבור זוגתו, צריך כאן 'מבינות' מיוחדת בהתאמת השעון לנשים דווקא! "הרי בזה שנינו לא מבינים טוב"... אמר בחיון. - ולפי ששמע שדווקא האישה בעלת החנות מבינה היטב בצרכי הנשים והבתם, ויודעת ליעוץ ולכוון לכל אחת ואחת לפני עניינה, את התכשיט המתאים לה. לפיכך מבקש הוא שדווקא האישה בעלת החנות היא תיעוץ ותבחר עבורם את השעון המתאים. זו אפוא המוכר הצדיק, ונתן לאשתו המוכרת לגשת לבחור ולהתאים את

השעון, אשר לפי דעתה ימצא חן בעיני הרבנית. ואכן לאחר מספר בירוים קטנים הסתכלה המוכרת היטב על סוגי השעונים השונים, ובעיקר על יופיים וחן טעמים, ועד מהרה הצליחה לבחור בחכמתה את השעון האמור להתאים היטב לטעמה של הרבנית החשובה.

הרבי הצדיק שמח על הבחירה המצוינת, וביקש לארוז את התכשיט היקר, ולעטוף אותו בעטיפה נאה וזהירה, כראוי לתשורה של הרבנית!

משחלה המוכרת להכין את המארז ולעוטפו, אמר הרבי שלבינתים ייצא לדרכו, ובתוך זמן קצר כשהכל יהיה מוכן ישלח את הגבאי הנאמן עם התשלום, להביא עבורו את המתנה.

הגבאי המסור, תלמידו הנאמן, שעמד כל העת בחנות נפעם ונדהם, כשאינו מבין מה לו לרבו הקדוש בחנות שעונים ותכשיטים... שאל את הרבי תיכף בצאתם החוצה בפליאה גדולה, למה הטריח עצמו חלל בכבודו להיכנס לחנות כך כאמצע הרוחב? ואם אכן ברצונו לרכוש שעון תכשיט עבור הרבנית, הרי

וְאִם מִזְבַּח אֲבִינִים תַּעֲשֶׂה לִּי, לֹא תִבְנֶה אֶתֶּהָ גִזִּית, כִּי תִרְבֵּךְ הַנִּפְתָּ עֲלֶיהָ וְתִחַלְלָהּ (ב, כב)

בקלות יכולים הגבאים להזמין אל ביתו נאווה קודש כמה סחורי שעונים ותכשיטים שביאו את סחורתם אליו, ויבחר את אשר נראה בעיניו!

תיכף אסביר לך הכל, אמר הרבי, אבל תחילה עלינו לדאוג לתשלום עבור השעון היקר... עד לך נאמנה שאין אצלי כרגע את הסכום הדרוש, ולא חישבתי מתחילה שיהיה זה שעון כה יקר! לפיכך במאטותא ממך, תישג נא לביתו של גביר פלוני מאנשי שלומנו, ותבקש הלוואה על סכום המחיר הנקוב של השעון.

הגבאי הנמרץ רץ תיכף לקיים מצות רבו, ובתוך זמן קצר השיג את סכום הלוואה הנצרך, והביא מן החנות את המתנה היפה לפני הרבי הקדוש.

כשראה הרבי את התכשיט ארוז ביופיו, התחייך ואמר, עתה אסביר לך הכל, מזה כמה ימים מדי עובדי בדרכי דרך אותה חנות, שמעתי את האישי בעל החנות מתקוטט עם אשתו המוכרת, וצועק עליה שבלולה לא מגיעים לקוחות לחנותם! כי אינה מבינה כלום ביחסי לקוחות, וכיצד יש להתעסק עמהם ולהלך לפי רוחו של כל אחד, והיא 'הורסת' להם את כל העסק!... האישה לעומתו לא נאשרה חייבת, ואף היא לא מילאה פיה מים, וענתה לו במנה שבעתיים ככה... והקולות עלו והשתרגו למעלה ראש!

לאחר ששמעתי כמה ויכוחים שכאלה בין הבעל לאשתו, המשיך הצדיק, נצבט לבי בקרבי, ונפשי כאבה על מחלוקת מיותרת שבין איש לאשתו. לפיכך טיכסתי עצה בדברי, כיצד ניתן להשיג שלום ביניהם. ולכן נכנסתי כביכול כדי לרכוש את התכשיט עבור הרבנית, וביקשתי בזה דווקא את ה'מבינות' של האישה, כפי ששיבחת בפניהם את שירותה הטוב ובחירתה בייעוץ הנכון הנצרך ללקוחות! וכל זאת כדי שיראה הבעל המוכר ויוקיר ועריך את אשתו על פעלה הטוב, ולא יזלול בה עוד.

והלא הרבנית גם היא, אכן צריכה לשעון טובו הוסיף הרבי בבת שחוק, שכן בת גדולים היא, בהיותה נצר למלכות רוח"ח המפוארת, וראויה היא לתכשיט מהודר זה, שבא להטיל שלום בין איש לאשתו!

ואכן מאז אותה עסקה התקרב בעל החנות אל הצדיק, ובכל פעם שהגיע אליו או שנפגשו באקראי הזכיר הרבי את אותה 'בחירה' טובה שבחרה המוכרת בעבורם, שהיתה קולעת ששערותו וברוך השם נהנית הרבנית מאוד מן השעון.

עד מהרה חזר השלום לשכון באוהלם, והאמת והשלום אהבו, לשמחתם הגדולה של הרבי הק' והרבנית הצדקנית על שזכו להטיל שלום בין איש לאשתו, ולעשות נחת רוח ליוצדם.

[מתוך סיבת קודש בעיניי "שלום בית"]

-> <-

דרכו של הרה"ק רבי ישראל מבלח'וב זצוק"ל לברך תמיד בשלום כל אדם. וכדרכם של כמה צדיקים קדושי עליון, הקפיד לקיים בנפשו מאמר הגמרא (ברכות יז): "מרגלא בפומיה דאביי, לעולם יהא אדם ערום ביראה, מענה רך משיב חמה, ומרבה שלום עם אחיו ועם קרובי ועם כל אדם, ואפילו עם נכרי בשוק, כדי שיהא אהוב למעלה ונחמד למטה, והוא מקובל על הבריות. אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי, שלא הקדימו אדם שלום מעולם, ואפילו נכרי בשוק" ע"כ.

ידעו כבר לתושבי בלא'וב, גם הגויים שבעיר, שאם יפגשו ברחוב את הרבי הקדוש, הוא יעצור ויברך אותם במאור פנים בברכת השלום.

אחד התושבים הנכרים שבעיר היה נקרא 'אדון מילר', הוא דר לא הרחק מביתו של הרבי. ומדי יום ביומו כשעבר הרבי בדרכו מבית הכנסת היו נפגשים ברחוב, הרבי הק' היה פונה אליו בחיון: בוקר טוב הער מילער! והאדון מצידו השיב גם הוא: בוקר טוב רבינער!

כך נמשך הדבר כמה שנים, כשאין הם מוותרים על הפגישה היומית בברכת השלום בפתחו של יום.

ונהג החלה מלחמת העולם הקשה, השואה האימיה לא פסחה גם על העיר בלא'וב וסביבותיה. וכך ביום אחד עלה הכורת על יהדות בלא'וב המעטירה, קלגסי הנאציים האכזריים ימח שמם דחסו את כולם יחדיו אל תוככי קרונות המוות הידועות לשמצה. וכעבור ימים מספר | הפשך בעמוד ד' <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

שמירה עליונה

זה היה בתחילת דרכי להתקרב ליהדות, התהליך היה ארוך ומייגע אבל התחזקתי מיום ליום בעבודת ה' ובכל פעם קבלתי על עצמי עוד מצוה לשמור ולקיים. הדרך היתה מלאה בעליות ומורדות וכל פעם הייתי צריך להתחזק מחדש לכל דבר שבקדושה, כך גם היה לי בעניין הנחת התפילין, תקופות חזקות ותקופות של מלחמות ביצר...

זה היה בעת שיצאנו לפעילות מבצעית וכל היום היינו במסעות כך שלא הספקתי להניח תפילין. הצטערתי על העניין אך לא הייתה לי ברירה אחרת עד שהשמש כמעט שקעה והנה עצרנו לפוש קמעה מהדרך הארוכה בשטח.

מיד כשעצרנו אמרתי לנהג שהוא בא איתי להניח תפילין.

הוא ניסה לסרב מכיוון שהיה מותש ורצה לנצל את העצירה למנוחה אך לא יכל לסרב להפצרות שלי בידועו כי לא אתן לו מנוח עד שיניח תפילין.

מאחר ולא הותרתי לו ברירה הוא התלווה אלי לחלק האחורי של הרכב ושלפתי משם את התיק האישי שלי והנחנתי תפילין אני ראשון והוא אחרי.

עזרתי לו להניח את התפילין וכשהוא אמר את הפסוק הראשון של "שמע ישראל" הרעיד אותנו פיצוץ עז מפגז שפגע בחלקו הקדמי של הרכב המשוריין בדיוק במקום בו היה הנהג אמור לנוח ולטעון כוחות להמשך הדרך.

יצאנו כולנו ללא שריטה חוץ מצפוצים באוזניים.

היה ברור לנו שזכות התפילין הצילה את חיינו.

מאותו יום ואילך עמדו אצלי בתור כל בוקר ובמשך כל היום, חברים וידידים להניח תפילין, והיה חיזוק עצום לכולם עד כמה המצוות שומרות עלינו.

חשוב לי להדגיש שאני לא טיפוס שכופה את עצמי על אחרים. מי שלא רוצה מפסיד, אבל כאן משמים הייתי נודניק והצקתי לו שיניח תפילין דבר המנוגד לאופי שלי...

בעל המעשה: א.ב.ד.

...

הפעונון לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שפחה סביאלס בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

לבלב את פני הקהל. בהקשר וביראה עילאה נכנסו האנשים בזה אחר זה, וניגשו עם 'פתקא' ופדין נפש, כל אחד וענינו. הסדר היה, שהכניסו חבורה של קבוצת אנשים יחדיו אל תוך החדר, וכולם עמדו ביחד רחוק מן השולחן, וניגשו כל אחד אחד אל מקום קדשו. מידוענו האורח מבני ברק שמח שסוף סוף החלו העניינים לזוז, וכך מצא את מקומו באמצע התור שהתקדם בזריזות אל עבר חדרו של הרבי. אך להפתעתו ואכזבתו הגדולה, בדיוק כשהגיע התור שלו להיכנס אל החדר, ניגשו הגבאים לסגור את הדלת! מי שהיה כבר בפנים החדר ייגש עתה, ואילו שאר האנשים שבתוך יאלצו להמתין עד שתפתח שוב הדלת. האורח דגן שעמד בדיוק במפתן פתח הדלת, לא היה מסוגל לוותר ולהמתין עוד כמה שעות, על כן המציא לעצמו 'לעצמו, הוא דחף מהר את רגלו פנימה בטרם נסגרה הדלת בעדו...'

הגבאי החסיד ר' שלום ניגש תיכף לבדוק מה מפריע לדלת להיסגר, והנה פוגש הוא באותו אדם שמנסה להיחזק פנימה בכוח ולהתחבר עם הקבוצה שכבר בפנים... ר' שלום גער בו כדרכו בהנהגת החצר ביד רמה, וציווהו תיכף להוציא את רגלו החוצה, מי שבפנים בפנים ומי שבתוך בחוץ! - פסק. אבל האיש התעקש ולא הסכים לוותר, הוא הרים מעט את קולו וצעק, תוך שהוא מנסה לדחוף את הדלת, הוא טען שכבר ממתין פה כמה שעות טובות, ושיניחו לו להיחזק פנימה! לשמע הקולות והדחיקות הרים הרבי את עיניו הקדושות מן הקוויטעל שאחו בידי, ושאל: וואס איז די קולות? ענה לו המשמש בקודש שעמד לידו, וסיפר לו מה שקורה שם בפתח החדר, שר' שלום ציווה לסגור הדלת, ואיש אחד מתעקש שם ונדחף בכוח להיכנס פנימה. הרים הצדיק את ראשו, והביט אל עבר הפתח, וכראותו את האיש הנדחף בדלת, פנה אליו ברכות: איך בעתה דו זאלסט ארויס גיין! (מבקש אני מכן לצאת החוצה).

ענה כבר לא נותרה שום ברירה בפני האיש, הוא הוציא בהכנעה את רגלו חזר לאחוריו, והדלת נסגרה בפניו. לא חלף זמן רב, והנה יוצא פתאום המשמש אל חדר ההמתנה, ושואל אחר האיש שנדחף מקודם בדלת, וכשמצאו אמר שהרבי קורא לו, ומבקש שייכנס עתה!

האיש נכנס בקודש פנימה, ועמד מובלב מעט תוהה ולא מבין, מה קורה פה? מתחילה דחה אותו הרבי החוצה בשני ידיים, ועתה פתאום נקרא להיכנס בהומנה אישית?... הרבי נהפך למחשבותיו והתלבטותו, אמר לו מיד: אסביר לך! מתחילה ציוויתך לצאת החוצה, מחמת שאבי זכרונו לברכה (הרה"ק המהרי"ד מבעלזא זצוק"ל), היה אומר: 'א יוד דארף נישט אויס פירענהן'... (יהודי צריך להתרגל שלא להתעקש עד הסוף...).

אך לאחר מכן קראתך שוב לבוא פנימה, משום שגם אני לא צריך 'אויס פירענהן'... זהו המתכון הנכון והמוכח להטיל שלום בישראל בין אדם לחבירו, ובין איש לאשתו!

[מתוך סיפור בשיבת ז'ה ציון, י"ט שבט תשס"א]

-> * <-

הגה"ק בעל הלבוש מרדכי זצוק"ל נודע כגאון וצדיק מגדולי הדור, פעם ניגש אליו יהודי אחד וביקש ממנו 'ברכה', כמנהג ישראל קדושים כשרואים את הצדיק לבקש הימנו ברכה. ענה לו הצדיק, מה צריך אתה לברכת? הנה כשמפתל אתה בשמונה עשרה לפני קוץ את ברכת 'שים שלום', תוריד את ראשך ותבקש ממקור הברכות בכבודו ובעצמו, כאשר מבקשים שם באותה ברכה: 'ברכנו אבינו כולנו כאחד יחד באור פניך!' - ויתרה מזו אינך צריך לברכת כלום! על טיב זה המעשה, שח לי יהודי נאמן שנצרך לברכה וישועה בענין שלום ביתו, שמאז שראו סיפור זה 'בטיב המעשיות', הוא בוכה ומתחנן על נפשו בברכת 'שים שלום' בלב הומה, ובין ה' זוכה לראות ישועות גדולות! - וראינו כאן גם את 'טיב ההשגחה', ששלחו מן השמים את המעשה הנצרך לאדם הנכון במקום הנכון, ה' יברך את עמו בשלום.

[פירוש: קובץ 130413]

מילתי אמורה רבות פעמים, שעלינו להפיק את הלקח לימוד מוסר המורים מעומק המעשה. - בספור קצה זה זנו, השריש הצדיק את יסוד הבנין של הבית היהודי כראוי וכיאות, וכיצד ישכון 'שלום בית' בשיעטא דשמיא בין בני הזוג. - כאשר אחד מבני הזוג רואה איהו 'חיסרון' בן זוגו, יידע נאמנה שאין זה אלא חסרונו שלו בעצמו, ובן זוגו אינו אלא כמו 'מראה' [שפיעה] להראות ולגלות בפניו את חסרונו שלו... - כאשר ישכיל להבין זאת, ולקחת את כל החסרונות והמגרעות על עצמו, כבר יזכה להטיל שלום בביתו, ותבוא שכיתא קדישא לשכון כבוד בביתם, וממילא יזכו לכל הברכה, כאשר הכתוב מעיד בשלהי פרשה דיןן (שמות כ"א) "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך", אמן.

[טיב השיחות היא לכוונתם, שער השו"ת - כצד לגשת לחופש השיח, פרק ג] -> * <-

כאשר היה הוד ל"ק האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זצוק"ל יושב בביתו בהיכל קדשו בבעלזא שבגליציה לפני המלחמה הקשה, היו סודי התפילה וקבלת הקהל ועריכת השולחנות מוסדרים על פי רוב. - אך לאחר שעלה ארי מבבל, שבע וגדוש מכוס התרעלה הקשה ששתה עד תומה בימי הרת עולם, אחר שכל בניו ומשפחתו נכחדו על המוקד, והוא עצמו בקושי ניצל מן התופת בניסי ניסים, והגיע הנה חלוש עד מאוד כידוע. - מאז נשתנו הסדרים, והיה כל העת דבוק בבוראו, כמלאך משרת לפני ולפנים! שם בתל אביב זמני התפילות ועריכת השולחנות וקבלת הקהל היו בהפתעות פתאומיות, וכמעט לא היה ניתן לשער מראש מתי ייצא הרבי לתפילה או לטיש, ומתי תפתח הדלת להתקבל בקודש פנימה. על כן התרגלו החסידים לשהות בחצר הקודש שעות רבות, והיו 'יושבים' רכונים על התורה ועל העבודה בבית מדרשו, מוכנים ומזומנים לכל עת שיצא הרבי בתפילה ועבודה. פעמים רבות היה זה בשעות הקטנות של הלילה, כשפתאום נפתחה הדלת לתפילת מעריב או לטיש, או לקבלת קהל. [בשבת האחרונה לחיינו עלי אדמות, יצא אל הטיש בליל שבת קודש לאחר השעה שתיים בלילה]. יום אחד הגיע מבני ברק יהודי שנצרך בדחיפות אל הרבי, הוא מיהר מאוד והיה מוכרח לשאול בעצת קדשו בטרם ייצא לדרכו, אך לדאבון לבו הדלת הייתה סגורה ומסוגרת! בפתח עמד הגבאי הנאמן והמפורסם ר' שלום פוגל ז"ל, שוקד על משמרתו נאמנה, אשר הודיע לכל שוחרי הפתח שכעת לא ניתן להיכנס אל הרבי בשום אופן, ועליהם לשבת ולהמתין עד שתפתח הדלת, לביתיים התאספו עוד ועוד אנשים שרצו להיכנס אל הקודש. והנה בשעה מאוחרת מאוד באמצע הלילה נפתחה דלת הקודש, והרבי הלך

של נסיעה מטורפת בדרכים, מצאו את עצמם יהודי בלח'וב ובניניהם גם הרבי הקדוש, ברחבה ענקית שבפתח אחד המחנות האיזמים, תחת מסדר 'אפל' נוקשה, בו עמדו קצינים אולפונים רמי דרג, במלאת 'מיון' האנשים שהגיעו זה עתה ב'משלוח' החדש... הצעירים ביניהם נבחרו לעבודת פרך קשה, ואילו המבוגרים והקשים יותר, נשלחו היישר אל המשפחות, להשמיד להרוג ולאבד, רחמנא לשיבון!

התור התקדם לאטיו, בזה אחר זה התקדמו האנשים בשורה עד שולחנו של הקצין היושב בראש, שבהינף יד חורץ את גולו של כל אחד ואחד לימין או לשמאל, מי למוות ומי לחיים. הרבי הקדוש שעמד בין שאר אחיו היהודים, עסוק היה אותה שעה בתפילות נוראות וזייונים לרוב, שרעפי קדשו נסקו למעלה במרומים, וכולו אומר הוד והדר בהכנה דרבה לקראת המעבר לעולם שכולו טוב. - לא היה כמעט שום ספק באשר לעתידו, הוא כבר היה אז קרוב לגיל ששים, חקנו הלבן הדור על פי מידותיו... הוא התקדם בתור הארוך שבשורה ביישוב הדעת ובמנוחת הנפש, כולו מלא אמונה וביטחון שלם באלקים חיים, כשהוא מוכן ומזומן לעשות רצונו יתברך בלבב שלם! משהגיע אל ראש הטור, ונעמד בפני הקצין הנעלה, התפלא להיווכח שזוהו 'אדון מיל' בעצמו! שכנו הטוב משכבר הימים! הרבי התקרב אליו בטבעיות, ואיחל לו כדרכו מימיו ימימה, באותה שלות הנפש ובאותו 'טון' כפי שהיו רגילים בביתם בימים הטובים: בוקר טוב הער מילערד! - הקצין האכזרי קפץ כנשוק נחש, וכהלום יין ענה אף הוא: בוקר טוב הער רבינער! ותיכף שילחו לנפש, וניצל ממוות לחיים!

בשנים לאחר מכן, כשהיה הרבי יתן מספר לחסידיו את טיב זה המעשה, היה מסיים שיש ללמוד מאין כמה חשוב לברך בשלום כל אדם, ולעולם אי אפשר לדעת כמה יעמוד זה השלום לברכתו ברבות הימים. וקל וחומר הדברים, אם בגוי אכזר שונא ישראל פעלה ברכת השלום, על אחת כמה וכמה כשאישי ישראל קודש מברך רעהו לשלום, ואף מוסיף חינך לבני, שיזכה לברכה הטובה. וכבר העידו חכמינו ז"ל (שלהי עוקצין ג', ב) שלא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, ה' יברך את עמו בשלום, אמן.

[תוך סיפור בשבת מעלת השלום, קובץ 414021]

-> * <-

יש לשון ולזכור תדיר מי הוא המשדך שיזכרו והמזוג זיווגים, ואין אנו רשאים להרהר אחר הנהגתו יתברך, ובודאי לטובתם הוא. שהרי להדיא אמר הכתוב לענין השידוך (בראשית כד, 1): "מה יצא הדבר, לא נוכל דבר אלך רע או טוב", וכנראה זה היזיוג הוא שמביא ליד יתיקונם השלם כידוע, הרה"ק בעל "דברי חיים" מצאנו זצוק"ל סבל כל ימיו מרגלו החולה, הוא דרש בורפאים ולא העלו תרופה למכתו, והיה צולע מעט בירכו. בהיותו בעונת השידוכים דברו בו נכבדות עם בתו של אחד מגדולי הדור, ה"ה הגאון המפורסם רבי ברוך פרענקל זצוק"ל בעל "ברוך טעם", שמאוד היה חפץ בו, כי יצא שמו לתהילה בכל הארץ, והגיעו אל לייפניק עירו של הברוך טעם כדי לגמור השידוך. כשראתה אותו המדוברת הבחינה בצליעה שברגלו [בנוסף לכך היה גם בחור נמוך], ולא מצא חן בעיניו, ודחתה את השידוך, ולא ידע הברוך טעם לשיט עצות בנושאו, כי היה הבחור ממש כליל המעלות. - ביקש רבי חיים אם אפשר להיפגש עם המדוברת פגישה קצרה, והסכימו לכך. כשהגיעה המדוברת אל הפגישה ביקש ממנה רבי חיים להביט לרגע במראה שהיתה בחדר, משהסתכלה במראה נבתלה מאוד, היא ראתה פתאום את עצמה מלאה חולאים עם רגל פצועה, והתחילה לבכות. הרגיע אותה רבי חיים ואמר לה, דעי לך נאמנה, שמלכתחילה נגזרו כל אלו הייסורים שאני סובל בגופי עליך, כאשר האישה נושאת בעול ענייני עולם הזה וענייני הגוף. אלא שכדי להקל ממך, לקחתני עלי את הייסורים הללו מדין "אשתו כגופו" (ברכות כד, ב), שידעתי שאת היזיוג שלי. ועתה אם אין את חפצה בשידוך, הרי שנפלה האפשרות שאסבול אני במקומך, ותקבלי את חזרה על עצמך את כל הייסורים הללו... כשראתה המדוברת כל זאת, והבינה עוצם מדרגותיו הנוראות, מיד הביעה הסכמתה ונגמר השידוך בכי טוב, כי מהשם יצא הדבר! בטיב כל מעשה של סיפורי צדיקים, יש 'עומק' מיוחד, כאשר כבר

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון בכייל (דוא"ל) נא לשלוח לכייל הפצו"ב | התורמים להפצת העלון | ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

	 מרכז י"ד וקידום מידות 02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il	 סל: 02-5002321	לע"נ הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחט"א רבי ישראל יצחק ולב"ע י"ח נסלו תנצבה.	לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה ולב"ע י' סיון תנצבה.	שרה שיינדל בת טילה רחה להצלחה בכל העניינים	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה
--	--	--------------------	--	--	---	--	--

י"ו ל' ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענויניים יקבלו את העלון בכייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173